



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **A. H.**, bytem Z. L. 1546, H. n. M., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2015, č. j. KUOK 44280/2015, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 15. 5. 2015, č. j. KUOK 44280/2015 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Hranice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 2. 2015, č. j. OVV/13692/14-18/LŠ-95, ve věci přestupku.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce fikcí dne 23. 2. 2015. Zmocněnec žalobce, P. K., podal dne 10. 3. 2015, tj. poslední den lhůty, blanketní odvolání, přičemž podání učinil z e-mailové adresy v elektronické podobě bez zaručeného elektronického podpisu. Teprve dne 16. 3. 2015 podal odvolání téhož obsahu podepsané zaručeným elektronickým podpisem. K výzvě správního orgánu I. stupně žalobce odvolání doplnil o odvolací důvody, v jejichž rámci mj. namítl podjatost všech pracovníků žalovaného žalovanému s odůvodněním, že jiné rozhodnutí žalovaného napadl správní žalobou. Žalovaný usoudil, že vznesená námitka podjatosti nesplňuje náležitosti § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), tudíž není povinen se jí blíže zabývat a nebrání mu o odvolání rozhodnout. Ve vztahu k datu podání odvolání žalovaný dospěl k závěru, že k podání ze dne 10. 3. 2015 není možné přihlížet, neboť se jednalo o podání nepodepsané, které nebylo ve lhůtě 5 dnů dle § 37 odst. 4 s. ř. potvrzeno ani doplněno, přičemž správní orgán I. stupně nebyl povinen žalobce k potvrzení či doplnění odvolání vyzývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014-32). Podání téhož obsahu opatřené zaručeným podpisem bylo na podatelnu správního orgánu doručeno teprve 6. den, v pondělí 16. 3. 2015, což však bylo již po marném uplynutí odvolací lhůty, když původní podání doručené dne 10. 3. 2015 bylo již pro běh procesních lhůt bezvýznamné (viz odborná literatura a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak nabylo právní moci dne 11. 3. 2015. Dále žalovaný uvedl, že způsob, který zmocněnec žalobce zvolil k potvrzení odvolání, hodnotí jako zneužití práv. Zmocněnci žalobce totiž zřetelně nic nebránilo učinit řádné podání opatřené zaručeným elektronickým podpisem již napoprvé, neboť tímto podpisem disponoval již od 15. 4. 2014. Dle žalovaného je účelem § 37 odst. 4 s. ř. umožnit účastníkům učinit podání pomocí technických prostředků komunikace na dálku v případech, kdy z objektivních důvodů nemají možnost učinit je v zákonem stanovené formě, pokud je poté včas doplní. I dle odborné literatury se má jednat o nouzovou formu podání. V posuzovaném případě však zmocněnec žalobce podal poslední den odvolací lhůty nejprve podání prostým e-mailem bez zaručeného podpisu, a následně podal ze stejné adresy totožné podání, avšak již s připojeným elektronickým podpisem. Zmocněnec žalobce se tak zjevně snažil v rozporu se smyslem zákona prodloužit dobu k podání odvolání. Obdobně shledal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30 jako zneužití práva podání písemného potvrzení odvolání k poštovní přepravě v Libanonu a jako zbytečně zdlouhavé označil i potvrzení e-mailového blanketního odvolání na poště. O tom, že zmocněnec žalobce sledoval mimoprocesní cíle, svědčí i skutečnost, že má od 19. 12. 2014 zpřístupněnou datovou schránku. E-mailovou zprávu se zaručeným elektronickým podpisem nebo datovou zprávu mohl zmocněnec žalobce odeslat správnímu orgánu i v sobotu nebo v neděli.

Závěrem žalovaný poznamenal, že se zmocněnec žalobce již opakovaně procesních obstrukcí v různých správních řízeních dopouštěl.

Žalobce v žalobě namítal, že odvolání bylo podáno včas. Žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku, zda byla zachována pětidenní lhůta dle § 37 odst. 4 s. ř. pro potvrzení podání ze dne 10. 3. 2015. Dle žalobce tato lhůta zachována byla, neboť pátým dnem ode dne 10. 3. 2015 byla neděle 15. 3. 2015, tudíž byl posledním dnem lhůty dle § 40 odst. 1 písm. c) s. ř. až nejbližší příští pracovní den, tj. pondělí 16. 3. 2015. Se závěrem žalovaného o zneužití práva zmocněncem žalobce nelze souhlasit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že pokud by bylo žalobcem podáno odvolání dne 15. 3. 2015, tj. v neděli, hleděl by na něj žalovaný jako na odvolání řádné. Fakticky tedy žalovaný spatřoval obcházení zákona ve zneužití § 40 odst. 1 písm. c) s. ř., což považuje žalobce za absurdní, neboť žalovaný v neděli nepracuje, tudíž na průběh řízení nemá žádný vliv, zda je podání potvrzeno v neděli či v pondělí. Nadto není dle žalobce zřejmé, jaký by mu žalovaným popsany „podvod“ přinesl užitek, když žalovaný měl stále dostatek času o odvolání meritorně rozhodnout. Žalobce jednal zcela v mezích § 37 odst. 4 a § 40 odst. 1 písm. c) s. ř. a stejnou logikou by musel žalovaný posuzovat jako zneužití práv např. podání odvolání poslední den odvolací lhůty. Z dalšího postupu zmocněnce žalobce je však zjevné, že tento řádně hájil zájmy žalobce, když na výzvu správního orgánu I. stupně doplnil odvolání o věcné důvody. Dále žalovaný namítl, že žalovaný nebyl oprávněn vydat rozhodnutí, neboť byla proti jeho úředníkům vznesena námitka podjatosti, o níž nebylo rozhodnuto. Žalovaný tak vydal rozhodnutí v době, kdy nebylo možné nepochybovat o jeho nepodjatosti.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že si je vědom názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 127/2015-26, že na doplnění podání učiněné prostřednictvím e-mailu dle § 37 odst. 4 s. ř. dopadá § 40 odst. 1 písm. c) s. ř., avšak v posuzované věci dospěl žalovaný k závěru, že postupem zmocněnce žalobce došlo ke zneužití práva, jež nemůže požívat právní ochranu, a to způsobem popsáním v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Že se jednalo o procesní strategii, jednoznačně uvedl sám zmocněnec žalobce v e-mailu ze dne 20. 6. 2015. Dále žalovaný uvedl, že názor Nejvyššího správního soudu, uvedený ve zmíněném rozsudku, nesdílí, neboť je opřen o rozporuplnou argumentaci. Ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) s. ř. dopadá dle názoru žalobce na podání samotné, nikoli na jeho doplnění, jak dovodil Nejvyšší správní soud. Posunutí lhůty k doplnění telegraficky učiněného podání o 3 dny dle § 19 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, mělo dle žalovaného svou logiku, neboť účastník mohl učinit řádně podání i v případě, že konec lhůty připadl na sobotu, neděli nebo svátek, neboť úřady i pošta, která jediná zajišťovala dodání listovních zásilek, měly zavřeno. Přijetím zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu se však situace diametrálně změnila, neboť podání samotné, jakož i jeho doplnění lze učinit kterýkoli den. Dále opětovně zdůraznil, že podání učiněné prostým e-mailem je toliko nouzovou formou podání, proto vyvstává otázka, proč osoba doplňující podání učiněné z konkrétní e-mailové adresy o elektronický podpis opět ze stejné e-mailové adresy, toto podání nepodepsala již při prvním podání, když tomu nic nebránilo. Odpovědí je pak jediná účelovost takového jednání.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Mezi žalobcem a žalovaným je nesporné, že dne 23. 2. 2015 bylo do datové schránky zmocněnce žalobce doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proti němuž bylo přípustné odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení. Zmocněnec žalobce podal dne 10. 3. 2015, tj. poslední den lhůty, odvolání, přičemž podání učinil z e-mailové adresy ... bez zaručeného elektronického podpisu. Teprve dne 16. 3. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno ze stejné e-mailové adresy zmocněnce žalobce podání téhož obsahu, avšak podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Tento skutkový stav ověřil krajský soud rovněž z obsahu předloženého správního spisu.

Podle § 37 odst. 4 s. ř. je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.

Podle § 40 odst. 1 písm. c) s. ř. pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, připadne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin.

Ačkoli se žalovaný ve vyjádření k žalobě soustředil na obhájení svého závěru, že zmocněnec žalobce zneužil institut doplnění podání učiněného původně bez použití podpisu dle § 37 odst. 4 s. ř., nejednalo se stěžejní důvod, o který opřel žalovaný svůj závěr o opožděnosti odvolání v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí totiž dospěl žalovaný k závěru, že odvolání, podané zmocněncem žalobce dne 16. 3. 2015 bylo podáno opožděně, neboť bylo elektronicky doručeno na podatelnu správního orgánu I. stupně po uplynutí patnáctidenní lhůty, která skončila dne 10. 3. 2015. K odvolání, doručenému správnímu orgánu I. stupně dne 10. 3. 2015, tj. včas, nebylo dle žalovaného možné přihlížet, neboť se jednalo o podání učiněné e-mailem, který nebyl opatřen zaručeným podpisem, a podání téhož obsahu již řádně elektronicky podepsané bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno teprve 6. den, tj. v rozporu s § 37 odst. 4 s. ř.

Z napadeného rozhodnutí se jednoznačně nepodává, zda žalovaný přehlédl skutečnost, že poslední den pětidenní lhůty dle § 38 odst. 4 s. ř. k doplnění podání, učiněného dne 10. 3. 2015 bez zaručeného elektronického podpisu, připadl na neděli 15. 3. 2015, nebo zda vycházel z názoru, že se pravidlo pro počítání času, upravené v § 40 odst. 1 písm. c) s. ř. na posuzovaný případ nepoužije, avšak s ohledem na jeho argumentaci, uvedenou ve vyjádření k žalobě, lze dovodit, že se jedná o druhou variantu.

Nejvyšší správní soud se již obdobnou věcí zabýval, a to nejen v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 127/2015-26, na nějž poukázal sám žalovaný ve vyjádření k žalobě, nýbrž i v rozsudcích ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 104/2015-28, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 3 As 105/2015-23, a ze dne 21. 4. 2016, č. j. 5 As 134/2015-25, které se týkaly přímo žalovaného.

V uvedených rozhodnutích dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „§ 40 odst. 1 písm. c) správního řádu dopadá i na lhůtu pro potvrzení elektronického podání, které bylo učiněno bez uznávaného elektronického podpisu. Není přitom podstatné, zda se komunikace mezi správním orgánem a účastníkem řízení odehrávala čistě elektronicky či prostřednictvím poštovních služeb. Z uvedeného názoru lze také implicitně dovodit, že lhůta zakotvená v ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu je lhůtou procesněprávní se všemi z toho plynoucími důsledky. Naopak pro tvrzení stěžovatele o hmotněprávní povaze lhůty nenachází zdejší soud žádné opodstatnění. V tomto ohledu lze argumentovat i judikaturou Ústavního soudu, pro který je podstatným znakem k rozlišení charakteru lhůt důsledek, jenž nastane v případě jejich zmeškání (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 545/99). Mělo-li by tedy zmeškání lhůty za následek zánik hmotného práva, jednalo by se o lhůtu hmotněprávní. V nyní posuzované věci se však o žádné hmotné právo nejednalo, neboť předmětná lhůta se vztahovala k čistě procesněprávnímu úkonu. Procesněprávní povahu lhůty lze nakonec odvodit i z nálezu Pléna Ústavního soudu ze dne 22. 3. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 37/93, vyjadřujícího princip, že lhůty stanovené procesním předpisem je nutno považovat za lhůty procesní. Není přitom pochyb, že správní řád je čistě procesní normou. Shora uvedené závěry konečně potvrzuje také závěr č. 121/2012 Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu (dostupný na adrese www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu.aspx). Přestože se daný závěr přímo nezabývá povahou předmětné lhůty, je v něm explicitně uvedeno, že „úkon učiněný dle věty druhé § 37 odst. 4 správního řádu je možno potvrdit nebo doplnit v zákonné pětidenní procesní lhůtě.“

Za situace, kdy se skutkový i právní stav věci podstatně neliší a argumenty předestřené v žalobě jsou identické, nemá zdejší soud žádný rozumný důvod revidovat právní názor vyjádřený v citovaných rozsudcích a jakkoli se od něho odchýlit. Názor žalovaného, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je rozporuplné, nebyl nijak přesvědčivě zdůvodněn. Žalovaným zastávaný názor, že učinění elektronického podání „prostým“ e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu má být vyhrazeno toliko nouzovým případům, kdy podatel objektivně nemůže učinit podání řádné, nelze z citovaného § 37 odst. 4 s. ř. dovodit. Stejně tak se krajský soud neztotožňuje s názorem žalovaného, že nepřipojení zaručeného podpisu k e-mailovému podání za situace, kdy podatel takovým podpisem disponuje, je nutně, či alespoň pravidelně projevem obstrukčního jednání, neboť nelze vyloučit existenci dočasných technických překážek či pouhé opomenutí podatele.

Dále se krajský soud zabýval tvrzením žalovaného, že žalobce při podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí volil obstrukční postup (pozn. soudu, zřejmě tedy postup s cílem znemožnit projednání věci v jednoroční prekluzivní lhůtě).

Žalovaný je totiž názoru, že ze strany žalobce došlo ke zneužití práva, kterému nelze přiznat soudní ochranu.

Krajský soud však v projednávaném případě obstrukční jednání žalobce nezjistil. Zákon nevylučuje situaci, kdy účastník učiní nekvalifikované podání. S takovým jednáním zákon počítá a pro tento případ stanoví, že pokud účastník nekvalifikované podání včas potvrdí, resp. doplní, stává se původní podání perfektním. Správní orgán je pak povinen s ním jako s perfektním nakládat. Stejně jako Nejvyšší správní soud ve shora uvedených rozsudcích, zastává krajský soud názor, že je nepodstatné, z jakého důvodu účastník neučinil kvalifikovaným hned své prvotní podání, proto je nutno odmítnout závěr žalovaného, který dovozuje obstrukční jednání žalobce ze skutečnosti, že podání žalobce, ať s elektronickým podpisem nebo bez něj, byla činěna ze stejné e-mailové adresy. Takové úvahy stěžovatele jsou pouze v rovině spekulací. Trvat na povinnosti podatele potvrdit nekvalifikované podání nejpozději pátý i v případě, že se jedná o neděli, by nebylo účelné, jak namítá žalobce, neboť zaměstnanci správního orgánu by se s podáním pravděpodobně seznámili stejně až následující pracovní den.

Poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015 – 30, řešící případ učinění podání prostřednictvím zmocněnce na poště v Libanonu, je nepřiléhavý pro zcela odlišné skutkové okolnosti. Žalobce v posuzované věci toliko plně využil možnosti správního řádu, procesní postup žalovaného však nijak nezatížil. Samotná zbývající okolnost, spočívající v osobě zmocněnce žalobce, pana P. K., jenž je správním orgánům i soudům rozhodujícím ve správním soudnictví napříč republikou znám pro četná obstrukční jednání, jichž se hojně v roli zmocněnce obviněných z přestupků a správních deliktů na úseku dopravy dopouštěl, k nepřiznání právní ochrany jednání žalobce v posuzované věci nepostačuje.

Shrnutí: Lhůta dle § 37 odst. 4 s. ř. je lhůtou procesní a proto je nutno přisvědčit žalobci, že potvrzení jeho odvolání, podaného původně dne 10. 3. 2015, bylo podáno včas. Přestože pátým dnem předmětné lhůty byla neděle 15. 3. 2015, aplikací § 40 odst. 1 písm. c) s. ř. připadl poslední den lhůty na pondělí 16. 3. 2015, kdy potvrzení původního e-mailu bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno i se zaručeným elektronickým podpisem. Žalovaný tudíž pochybil, vyhodnotil-li odvolání žalobce jako opožděné, neboť byl povinen se včas podaným odvoláním věcně zabývat.

Ve vztahu k námitce podjatosti krajský soud z obsahu spisu zjistil, že žalobce v podání ze dne 29. 3. 2015, jímž doplnil své blanketní odvolání, namítl podjatost všech pracovníků žalovaného s odůvodněním, že při posouzení důvodnosti odvolání je třeba jako předběžnou otázku posoudit správnost rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2014, č. j. KUOK 57013/2014, které je napadeno správní žalobou, přičemž nelze očekávat, že by žalovaný uhnal důvodnost argumentů žalobce, když by tak popíral sám sebe, resp. jím vydané rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se nejedná o námitku podjatosti úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 2 s. ř., neboť není namítána podjatost konkrétní úřední osoby na základě konkrétního

vztahu úřední osoby k projednávané věci, účastníkovi či zástupci, kdy navíc by tato osoba musela mít na výsledku řízení zájem. Proto se vznesenou námitkou nezabýval.

Krajský soud má za to, že pokud žalovaný považoval vznesenou námitku za neurčitou, či jiným způsobem vadnou, měl vyzvat žalobce k její specifikaci (aby např. uvedl důvody podjatosti proti konkrétní osobě, která bude v dané věci rozhodovat – Mgr. H.). Nejvyšší správní soud se k problematice poučování účastníka správního řízení dle § 4 odst. 2 s. ř. vyjadřoval např. v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214, kde uvedl, že *„Poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004 nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit“*. Pakliže to neudělal, fakticky tak akceptoval námitku podjatosti v té podobě, v jaké byla vznesena, a podle toho měl také v dané věci postupovat.

V případě akceptování námitky podjatosti proti všem pracovníkům žalovaného (všem úředním osobám podílejícím se na pravomoci správního orgánu) tak nemohl bez dalšího o námitce podjatosti žádný z těchto pracovníků rozhodnout. Rozhodování o námitce podjatosti je totiž založeno na hierarchickém principu [srov. dikci § 14 odst. 2 (in fine) nebo odst. 3 s. ř.], neboť o podjatosti hierarchicky níže postavené úřední osoby rozhoduje úřední osoba postavená výše. Směřuje-li tedy námitka podjatosti proti všem osobám na všech stupních hierarchie, která je limitována nejvyšším stupněm, je nevyhnutelné, že v posledním stupni by musel nejvýše postavený úředník rozhodovat o své vlastní podjatosti, což by bylo v rozporu s výše citovanou zásadou *nemo iudex in causa sua*. Rozhodovat by tedy musel služebně nadřízený orgán (v tomto případě Ministerstvo dopravy - viz § 178 s. ř.). Výsledkem takového řízení by bylo rozhodnutí o rozsahu vyloučení (žádný, některý, všichni) úředníků žalovaného, na které by teprve mohl navazovat další postup žalovaného.

Krajský soud proto žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem zrušil a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. správní orgán vázán. V dalším řízení žalovaný předně vyzve žalobce k odstranění vady vznesené námitky podjatosti.

Výrokem II. soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. o tom, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 11.228 Kč tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, a dále náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6.200,- Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč

dle § 13 odst. 3 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 1.428 Kč (tj. 21 % z částky 6.800 Kč), neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, **může** oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 19. dubna 2017

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Šárka Harazinová